

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 297/24
01.08.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Снежане Илић и судије Верице Смиљанић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Компанија Дунав осигурање а.д.о. Београд, ул. Македонска бр. 4, против туженог Триглав осигурање а.д.о. Београд, ул. Милутина Миланковића бр. 7а, ради исплате, вредност предмета спора 317.563,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 182/2023 од 26.09.2023. године, на седници већа одржаној дана 01.08.2024. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 182/2023 од 26.09.2023. године у ставовима I и II изреке пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 182/2023 од 26.09.2023. године у ставу I изреке укинута је решење о издавању платног налога Привредног суда у Београду Пл 415/22 од 20.12.2022. године у целини. У ставу II изреке одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 317.563,00 динара и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. У ставу III изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, посебно указујући на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. У смислу жалбених навода, предлаже да другостепени суд преиначи првостепену пресуду или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386. став 1. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца према туженом у износу од 317.563,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда, дана године у, на раскрсници улица и догодила се саобраћајна незгода у којој су учествовали теретно возило рег. ознаке, осигурано код туженог, којим је управљао АА и путничко возило рег. ознаке (возило хитне помоћи) осигурано код тужиоца, којим је управљао ББ, а на месту сувозача се налазила ВВ и ГГ, који је седео у простору за пацијента. Теретно возило се кретало својом левом саобраћајном тракомулице, а возило хитне помоћи својом десном саобраћајном траком улице, при чему је теретно возило изулице скретало лево укључујући се уулицу. Првостепени суд је утврдио да је возило хитне помоћи прошло кроз црвено светло на семафору, да је имало упаљену светлосну сигнализацију и да је предњим делом налетело на бочни леви део теретног возила. Возило хитне помоћи је било осигурано од аутоодговорности за штету причињену трећим лицима код тужиоца, а теретно возило је било осигурано од аутоодговорности за штету причињену трећим лицима код туженог. Тужилац је ВВ и ГГ на име накнаде нематеријалне штете и трошкова поступка исплатио износ од укупно 317.563,00 динара.

У току поступка првостепени суд је извео доказ вештачењем, преко вештака саобраћајно-техничке струке, у којем се наводи да се техничким путем не може утврдити узрок настанка удеса, односно да се техничким путем не може утврдити које возило је ушло на црвено, а које на зелено светло, као и да је теоријски могуће да су оба возила ушла на црвено светло. Првостепени суд је стога чињенице о околностима настанка саобраћајне незгоде утврдио из исказа сведока, при чему исказе сведока ББ, ВВ и ГГ није прихватио јер нису оставили уверљив утисак и исти су контрадикторни. Исказ сведока АА прихваћен је као јасан и уверљив, с обзиром да је на логичан начин предочио кретање оба возила и прегледност због зграда, што указује да је прошао кроз зелено светло, а исти исказ као логичан, првостепени суд је прихватио и у делу да возило хитне помоћи није имао упаљену звучну сигнализацију.

Оценом изведених доказа, првостепени суд је утврдио да је ББ, који је управљао возилом хитне помоћи, искључиво одговоран за настанак предметне саобраћајне незгоде, јер је ушао у раскрсницу док је било упаљено црвено светло на семафору, те да возило хитне помоћи има право проласка кроз црвено светло само уколико не угрожава безбедност осталих учесника у саобраћају. Првостепени суд је нашао да није основан суброгациони захтев тужиоца, јер саобраћајну незгоду није скривио осигураник туженог.

Одлука првостепеног суда је правилна из следећих разлога.

Предмет спора је регресни захтев друштва за осигурање које је исплатило штету оштећеном лицу по полиси обавезног осигурања од одговорности за штету причињену трећем лицу у саобраћају, према другом друштву за осигурање, чији је осигураник, такође по полиси обавезног осигурања у саобраћају, учествовао у саобраћајној незгоди, у којој је трећем лицу причињена штета. Стога предмет тужбеног захтева није суброгациони захтев, како погрешно закључује првостепени суд, већ се у конкретном случају примењују одредбе Закона о обавезном осигурању у саобраћају ("Сл. гласник РС", бр. 51/2009, 78/2011, 101/2011, 93/2012 и 7/2013 - одлука УС). Према чл. 24. став 1. овог закона, потраживање по основу осигурања од аутоодговорности оштећено лице остварује подношењем одштетног захтева непосредно друштву за осигурање. Ставом 2. истог члана прописано је да оштећено лице може поднети захтев за накнаду штете друштву за осигурање са којим је то лице закључило уговор о осигурању од аутоодговорности, ако је таква могућност предвиђена тим уговором, сагласно актима пословне политике друштва, док је ставом 6. истог члана прописано да у случају

накнаде штете по захтеву из става 2. овог члана, друштво за осигурање које је исплатило штету има право на регрес од друштва за осигурање чији је осигураник одговоран за штету. Одредбом члана 178. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да у случају удеса изазваног моторним возилом у покрету који је проузрокован искључивом кривицом једног имаоца, примењују се правила о одговорности по основу кривице.

Обавеза осигуравача према оштећеном лицу је законска обавеза накнаде штете и тужилац је обавезан да накнади штету коју су оштећени претрпели употребом возила. По исплати штете, осигуравач стиче право на регрес од друштва за осигурање чији је осигураник одговоран за штету, а може захтевати накнаду измирене штете трећем лицу од сваког одговорног лица, па и од свог осигураника у случају губитка права из осигурања, уколико је одговоран за штету.

У конкретном случају тужилац је накнадио штету оштећеним лицима ВВ и ГГ, коју су претрпели у саобраћајној незгоди дана 25.08.2019. године у којој је учествовала возила осигурана код тужиоца и туженог по основу уговора о обавезном осигурању саобраћају, али није доказао да је осигураник туженог одговоран за штету, па је регресни захтев тужиоца правилно одбијен.

Првостепена пресуда је донета у спору мале вредности, те се сагласно члану 479. став 1. Закона о парничном поступку, може побијати само због битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права. Стога жалбени наводи тужиоца којима се указује да је првостепени суд погрешно оценио изведене доказе, те да је погрешно протумачио налаз и мишљење вештака и погрешно утврдио на основу исказа сведока, одговорност осигураника тужиоца, заправо представљају указивање на повреде из чл. 374. став 1. Закона о парничном поступку, те као недозвољени нису цењени од стране другостепеног суда.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, имајућу у виду да је донета уз правилну примену одредаба чланова 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку.

Следом наведеног, на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

ТВ/ЈН/СР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Татјана Влаисављевић с. р.

Тачност отправка оверава
Управитељ писарнице

Срђан Никић